

de officieren moeten oog en oor uitstekend gebruiken; de leider is overal; doch de hoornblazer staat bijna den geheelen tijd werkeloos. Zwaan kreeg eindelijk eene opdracht, wel is waar eene gevaarlijke, maar juist daarom voor hem des te aangenamer.

Toen n.l. het gebrek aan patronen zich bij de vurende manschappen deed gevoelen, werd hem opgedragen munitie van de achterhoede te halen en de patronen onder de soldaten te verdeelen.

Dit laatste is gevaarlijker dan de oningewijde oppervlakkig denkt. Men heeft den kogelregen te trotseeren, gaat van man tot man, die zoo gedekt mogelijk geplaatst zijn en biedt zoodoende den vijand eene beweegbare schijf, waarop het vuur als van zelf gericht wordt.

Dit geschiedde ook nu; Zwaan bewoog zich met bewonderenswaardige kalmte tusschen de steeds doorvurende manschappen; de vijandelijke kogels gierden hem om de ooren, doch gelukkig zonder hem te treffen. En na zich van de hem opgedragen taak gekweten te hebben, stond hij wederom op zijne plaats en hing aan de lippen van den commandant.

Er werd dien dag veel van den troep geëischt. Tot aan Boekit-Seboen, het doel van den tocht, was het één vuurgevecht, waarom uit Kota-Radja versterking werd gezonden met munitie. Bij die versterking was de hoornblazer Stuit ingedeeld, dezelfde, die Zwaan des ochtends had toegestaan in zijne plaats uit te rukken. De opdracht was om het transport op den terugtocht te Pakan-Badak in te wachten en zich daar met den troep te vereenigen.

Na een zeer vermoeienden en gevaarvollen marsch kwam het transport met eenige dooden en gewonden te Pakan-Badak aan. Daar werd gerust en ontmoette Zwaan zijn kameraad Stuit. Zwaan deelde hem zijn wedervaren mede en het vermoeden, dat zijn droom wellicht verwezenlijkt zou worden. Zijn flink optreden was opgemerkt; de officieren hadden hem geprezen, en de kapitein Van Rijen had hem *f* 10.— geschonken, omdat hij zich dien dag zoo kranig gedragen had. Dat geschenk had voor hem groote waarde, omdat het hem geschonken was voor zijn moedig optreden.

Na een oogenblik rust werd de marsch naar Senangri voortgezet. Den

Bewegingloos lag de arme strijder op den grond.